

διότι παρ' ἐκάστῳ ὑπάρχει δελτίον μὲ τὴν ἐπιγραφὴν *πρόθεσις νεκροῦ*.

Μετὰ τὴν πρόθεσιν ἔρχεται ἡ ἐνταφίασις. Νεκροταφεῖα οἱ Ἕλληνες ὑπὸ τὴν σημερινὴν σημασίαν τῆς λέξεως δὲν εἶχον, ἔθαπτον δὲ πανταχοῦ περίξ τῶν πόλεων, ἰδίως ὅμως προετιμῶντο αἱ ἐκατέρωθεν δημοσίων ὁδῶν θέσεις. Ἐν Ἀθήναις π. χ. τὰ καλλίτερα μνημεῖα ἔκειντο παρὰ τὴν Ἱερὰν λεγομένην ὁδόν, ἣτις ἦγεν εἰς Ἐλευσίνα, καὶ παρὰ τὴν τῆς Ἀκαδημίας, πρὸ τοῦ Διπύλου δέ, ὅπου συνήρχοντο αἱ δύο αὐταὶ ὁδοί, ἦτοι εἰς τὴν Ἀγίαν Τριάδα σώζεται, ὡς γνωστόν, καὶ σήμερον ἀκόμη μέρος ἀρχαίου νεκροταφείου περιέχον πολλὰ ὠραιότατα μνημεῖα. Ἐπὶ τῆς εἰς τὴν Ἀκαδημίαν ὁδοῦ εὐρίσκοντο οἱ τάφοι τοῦ Ἀρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος, τοῦ Περικλέους, τοῦ Θρασυβούλου, τοῦ Κόνωνος, τοῦ ῥήτορος Λυκούργου καὶ πάντων τῶν ἐν πολέμῳ ἀποθανόντων Ἀθηναίων, πλὴν τῶν ἐν Μαραθῶνι πεσόντων· διότι αὐτοὶ ἐτάφησαν εἰς τὸν τόπον τῆς μάχης. Παρὰ δὲ τὴν Ἱερὰν ὁδὸν ἔκειντο ἄλλα ἀξιόλογα μνημεῖα. Ἀλλ' ἐπειδὴ, ὡς εἵπομεν, ὠρισμένα νεκροταφεῖα δὲν ὑπῆρχον, ἔθαπτον πανταχοῦ, εὐρέθησαν δὲ τάφοι εἰς τοὺς Ἀμπελοκήπους, εἰς τὸ Γουδί, παρὰ τὴν ὁδὸν Φαλήρου καὶ ἀλλαχοῦ. Εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος ἀκολουθῶν τις τὴν γραμμὴν τῶν τάφων εὐρίσκει τὰ ἔχνη ἀρχαίας λεωφόρου· οὕτω π. χ. ἐν Τανάγρα δύναται τις νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἀπὸ τῆς πόλεως ταύτης εἰς Θήβας ὁδὸν εἰς ἱκανὸν διάστημα, ἔτι δὲ ἀσφαλέστερον ἐν Ἐρετρίᾳ, ἣτις κειμένη μεταξὺ τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου ἐπὶ παραλίας μακρᾶς καὶ στενῆς δύο μόνον κυρίας ὁδοὺς εἶχε, τὴν μὲν πρὸς δυσμὰς ἄγουσαν καὶ εἰς Χαλκίδα ἀπολήγουσαν, τὴν δ' ἐτέραν, νοτιοανατολικήν, εἰς Κάρυστον φέρουσαν. Ἐπὶ τῶν δύο τούτων ὁδῶν λοιπὸν κεῖνται καὶ οἱ πλεῖστοι τάφοι τῶν Ἐρετριέων. Ἀλλως τὸ ἔθιμον τοῦ παρὰ τὴν ὁδὸν θάπτειν καταφαίνεται καὶ ἐκ πολλῶν ἐπιταφίων ἐπιγραφῶν, ἐν οἷς ὁ νεκρὸς ὑποτίθεται διαλεγόμενος πρὸς τοὺς ὁδοιπόρους. Μεταξὺ ἄλλων πολλῶν τοιούτων ἀρκεῖ ν' ἀναμνησθῇ τις τὸ περίφημον ἐπίγραμμα ἐπὶ τοῦ τάφου τῶν τριακοσίων ἐν Θερμοπύλαις πεσόντων Σπαρτιατῶν:

ᾧ ἔξιν' ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίους, ὅτι τῇδε κείμεθα τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι.

Διότι καὶ αὐτοί, ὡς δηλοῖ τὸ ἐπίγραμμα καὶ ὡς λέγει καὶ ὁ Ἡρόδοτος, ἐτάφησαν παρὰ τὴν ὁδόν.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΧΡ. ΤΣΟΥΝΤΑΣ.

Ο ΕΜΠΡΗΣΤΗΣ

(Μυθιστορίξ Ἡλ. Βερτί.—Μετάφρασις Α. Β.)

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον].

Πατὴρ καὶ υἱὸς ἔμεινον ὄρθιοι, ἀκροαζόμενοι τὸν φοβερὸν μυκηθμὸν ὅστις ἐβόα ἐξω, οὐδὲν ἔχων τ' ὅμοιον πρὸς τὴν παροδικὴν καὶ ἀνώμαλον βοήν τοῦ ἀνέμου, ἀλλ' ὑπόκωφος, συνεχῆς καὶ πλήρης ψόφων ἐνδεικτικῶν τῆς ἀληθείας. Συγχρόνως δὲ καπνὸς ὀλονέν πυκνότερος ἐπλήρου τὸν θάλαμον κ' ἐσκότιζε τὴν λάμψιν τῶν φώτων.

— Θεέ μου, ἀνέκραζεν ὁ τραπεζίτης, ὁ πύργος καίεται!

Καὶ ὀρμήσας ἤνοιξε τὴν θύραν, ἀλλὰ στρόβιλος φλογῶν τὸν ἠνάγκασε νὰ τὴν κλείσῃ πάλιν ἀμέσως. Τὸ παρακείμενον δωμάτιον, ὅπερ ἐχρησίμευεν ὡς προθάλαμος, ἦτο ἤδη φλεγόμενη καμίνος.

Δὲν ὑπῆρχε δὲ ἄλλη διέξοδος, καὶ ὁ ἄνθρωπος καθίστατο ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν πνιγνότερος.

Ὁ Ἐκτωρ ἠθέλησε νὰ δράμῃ πρὸς τὸ παράθυρον· ἀλλὰ καίτοι ἀνακτῆσας τὸ λογικόν του, ἐκλονίσθη ἐκ τῆς ὑφισταμένης ἔτι καρηθαρίας του, καὶ ἠναγκάσθη νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τινος ἐπιπλου ἵνα μὴ πέσῃ. Ἔσπευσε δὲ ὁ πατὴρ του νὰ σύρῃ τὰ παραπετάσματα καὶ ν' ἀνοίξῃ τὸ παράθυρον. Ἀλλὰ κ' ἐκεῖθεν ἀνέθορον φλόγες καὶ καπνός, διότι τὸ πῦρ ἀνεδίδετο ἀφθονον ἀπὸ τοῦ κάτω πατώματος, καὶ τὰ παραθυρόφυλλα ἔκαιον ἤδη ἐξωθεν.

Ὁ Λοβεδὺ ἠναγκάσθη νὰ κλείσῃ ἀμέσως τὰ ὑελώματα, ὧν αἱ ὑελοὶ διερράγησαν μετ' ὀλίγον ἐν πενθίμῳ πατάγῳ.

— Ἀλλ' ἐδῶ εἶνε κόλασις! ἐφώνει φοβερά βλασημῶν καὶ τρέχων ἔνθεν κακεῖθεν. Ἐχάθημεν!

Ὁ Ἐκτωρ μετέβαινε καὶ αὐτὸς ἀπὸ ἐπίπλου εἰς ἐπίπλον· διαβαίνων δὲ πρὸ τῆς Φακινέτας, ἤγειρε τὴν χεῖρά του:

— Κακοῦργε! εἶπε· ἔπρεπε νὰ...

Ἡ παράφρων ἐξέφυγε διὰ ταχέος ἄλματος, καὶ ἀνέλαβε τὸ παιδίον, ὅπερ, ἀφυπνισθὲν ἤδη ὑπὸ τῆς δυσπνοίας καὶ τῆς θερμότητος, ἔβαλλεν ἀλγεινὰς οἰμωγὰς.

— Ἀκουσε, κύριε Ἐκτωρ, εἶπε διὰ τῆς φρικώδους αὐτῆς ἀπαθείας, συλλογίσου μόνον διὰ τὴν ψυχὴν σου! Ἡ δουλειὰ πάγει γρήγορα, βλέπω, ... γρηγορώτερα παρ' ὅ,τι ἔλεγα, ... ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνέμου. Πάρε τὸ λοιπὸν ἀπόφασιν· κανεὶς δὲν θὰ γλυτώσῃ! Δὲν ἦτον ἄλλος τρόπος νὰ φιλιώσωμεν μὲ τὸν Θεόν! Ὅλο τὸ σπίτι καίει ἀπὸ παντοῦ... Εἶχα πολλὰ κανναβοῦζυλα... καὶ θὰ μείνωμεν ὅλοι ἐδῶ... ὅλοι, ὅλοι... ἡ φωτιά τὰ καθαρίζει ὅλα.

Ἀληθῶς δὲ τὴν προηγουμένην ἐσπέραν ἡ Φακινέτα εἶχε παρασκευάσει μετὰ καταχθονίας τέχνης ἐστίας πυρὸς καθ' ὅλους τοὺς ὀρόφους, καθ' ὅλους τοὺς θαλάμους. Εἶχε δὲ ἰδίως ἐπισωρεύσει τὰ ἀναφλέξιμα κέντρα περὶ τὸ δωμάτιον, ὅπου εὗρισκοντο πατὴρ καὶ υἱός, καὶ ὅπου ἐσκόπει καὶ αὐτὴ νὰ μεταβῇ μετὰ τοῦ παιδίου ἐν ὥρᾳ εὐθέτω. Οὐδὲν εἶχε παραμεληθῇ πρὸς παραγωγὴν ταχέως καὶ φοβεροῦ ἀποτελέσματος, πρὸς καταστροφὴν παντὸς μέσου σωτηρίας τῶν θυμάτων. Πάντα τῆς οἰκίας τὰ μέρη, ἀπὸ τῶν ὑπογείων μέχρι τῆς στέγης, ἔκαιον συγχρόνως, καὶ ἐκ πάσης ὁπῆς ἐξήρχοντο φλόγες καὶ καπνός.

Ὁ Κ. Λοβεδύ, πελιδνός — καὶ τοι κηλίδες ἐρυθραὶ ἤρχιζον στίζουσαι τὴν μορφήν του — ὀρθίαν ἔχων τὴν κόμην καὶ πεπλανημένον τὸ βλέμμα, περιστρέφετο ἐν τῷ δωματίῳ ὡς ἄγριον θηρίον ἐντὸς στενοῦ κλωβοῦ. Οὐδένα ἐμαρτύρει οἰκτον περὶ τοὺς συμπάσχοντας, οὐδὲ τοὺς ἐσυλλογιζέτο κἄν, καὶ τοι ἐκ διαφόρων λόγων ἔπρεπε νὰ τῷ ᾔνε προσφιλεῖς.

— Τί νὰ κάμω; τί νὰ κάμω; ἐπιθύριζε διὰ συρίζουσας φωνῆς δὲν θέλω ν' ἀποθάνω... θέλω νὰ ἀνορθώσω τὴν περιουσίαν μου... Δὲν θέλω ν' ἀποθάνω!

Ἐδοκίμασε καὶ πάλιν ν' ἀνοίξῃ τὸ παράθυρον, ἀλλ' ἀπέσυρε ταχέως τὰς χεῖρας, διότι ἔκαιε καὶ τὰ σίδηρά του ἦσαν πορφυρᾷ ἐκ τοῦ πυρὸς. Ἐδραμε πάλιν πρὸς τὴν θύραν καὶ τὴν ἤνοιξεν, ἀλλ' αἱ φλόγες εἰσώρμησαν εἰς τὸ δωμάτιον.

Ἐν τούτοις μετὰ στιγμιαίαν ἐξέτασιν ἐνόμισεν ὁ Λοβεδύ, ὅτι παρατήρησεν ἀβλαβῆ τινα θέσιν, ἧς εἶχον ἔτι φεισθῇ αἱ φλόγες, πρὸς τὸ μέρος τῆς κλίμακος.

Πλησιάζας δὲ εἰς τὴν παράφροναν,

— Τερέζα, ἠρώτησε μετ' ἐπιπλάστου προσηνείας, νομίζεις ὅτι ἔφθασεν ἡ φωτιά ἕως τὴν κλίμακα;

— Δὲν ἔξυρω, ἀπήντησεν ἡσύχως ἡ Φακινέτα, ἥτις ἐνανούριζεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὸ ἡμίπνικτον παιδίον. Ἐγὼ ἔς τὴν σκάλα ἐβάλα τὴν περισσοτέρα μου προσοχή... Ἐχει χονδρὰ σάνδια, ποῦ θὰ καοῦν δύσκολα.

— Αἱ, τότε ἔχω ἐλπίδα νὰ σωθῶ, ἐφώνησεν ὁ Λοβεδύ.

— Δὲν τὸ πιστεύω... θὰ εἶνε καμμένο τὸ πάτωμα.

— Ἀδιάφορον! δὲν θέλω ἐγὼ ν' ἀποθάνω!

Ἀλλ' αἱ φλόγες τὸν ἠνάγκασαν νὰ ὀπισθοχωρήσῃ.

— Πατέρα! ἐφώνησεν ὁ Ἐκτωρ, ὅστις καὶ αὐτὸς περιέτρεχε τὸ δωμάτιον, θὰ πᾶσης μόνος σου εἰς τὸν κίνδυνον!

— Ἦσυχα! ἀπήντησεν ἀπυθύμως ὁ Λοβε-

δύ. Καθένας διὰ τὸν ἑαυτὸν του... Ἄν θέλῃς, μένε! Ἐγὼ θὰ δοκιμάσω τὴν τύχην μου!

Κ' ἐδίσταζεν ἀκόμη. Τέλος καταληφθεὶς ἐξ ἱλιγγιάσεως, ὥρμησεν εἰς μέσον τῶν φλογῶν.

Ἀλλὰ μόλις προῦχώρησεν ὀλίγα βήματα, καὶ τὸ ἔδαφος, διάθρωτον ἤδη πολλαχοῦ ὑπὸ τοῦ πυρὸς, κατεκρημνίσθη μετ' ἀπαισίου πατάγου, ἀναδίδον μυριάδας σπινθήρων. Ἠκούσθη κραυγὴ φοβερά, εἴτα οἰμωγαὶ καὶ κραυγαὶ ἀναρῆροι, πνιγεῖσαι ταχέως ὑπὸ τοῦ καταπληκτικοῦ βρυχηθμοῦ τῆς πυρκαϊᾶς.

Ὁ Ἐκτωρ ἔκυψε μηχανικῶς ἐπὶ τοῦ ἀνοιγέντος πυρίνου βαράθρου.

— Πατέρα μου! πτωχέ μου πατέρα! ἐφώνησεν.

Ἀλλ' οὐδεμίαν ἤκουσεν ἀπάντησιν. Ἦναγκάσθη δ' ἀμέσως καὶ αὐτὸς νὰ ὀπισθοδρομήσῃ, καὶ νὰ καταφύγῃ ὑπὸ τὸ προπέτασμα εὐρείας ἐστίας, κειμένης εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ δωματίου.

Ὁ καπνός ἦτο τόσοσιν πυκνός, ὥστε δὲν ἐφαίνετο πλέον ἡ Φακινέτα οὔτε τὸ παιδίον, ὅπερ ἔβησεν ὅμως πάντοτε καὶ ἐκκλαιεν. Ἰνα τὸ πράυνη καὶ καλύψῃ τὴν φωνὴν του ἤρχισεν ἡ παράφρων νὰ ψάλλῃ, καὶ τοι ὀδυνηρῶς ὑπέφερε καὶ αὐτὴ. Ὅσον δ' ἐκείνο ἐκραύγαζε, τόσοσιν ἐνέτεινε αὐτὴ τὸ ἄσμα τῆς. Μετὰ μικρὸν δὲν ἐξήρχετο πλέον ἡ ἀσθενὴς καὶ ἐσβεσμένη τις οἰμωγὴ ἐκ τῶν χειλέων τοῦ παιδίου. Ἡ Φακινέτα διέκοψε τὴν ᾠδὴν τῆς.

— Πάει καὶ ὁ Ἰάκωβος, ἐπιθύρισε διὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης ὑπὸ τοῦ πνιγμοῦ, πάει νὰ τὸν εὔρῃ, καὶ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ χωρισθῶ τὸ παιδί μου... Ἡ φωτιά... τὰ... καθαρίζει... ὅλα!

Ἀπεπειράθη πάλιν νὰ ψάλλῃ, λικνίζουσα προσεκτικῶς τὸ ἄψυχον παιδίον, ἀλλ' ἡ φωνὴ τῆς ἀπεπνίγη μετὰ μικρὸν εἰς ῥόγχον ἀγωνίας.

— Ἐλ' ἀπ' ἐδῶ, εἶπεν ὁ Ἐκτωρ, ἐξ αἰσθήματος φιλανθρωπίας κινούμενος: ἐδῶ ἔχει ἀκόμη ὀλίγον ἀέρα.

Ἀλλ' οὐδεμίαν ἤκουσεν ἀπάντησιν, δὲν εἶχε δὲ καὶ δύναμιν νὰ συρθῇ μέχρις ἐκείνων.

Καὶ αὐτὸς ὅμως ἐν τῷ ἀσύλῳ του δὲν ἐφαίνετο δυνάμενος ν' ἀντιστῇ ἐπὶ πολὺ. Ἦτο μὲν ἡ ἐστία ἐκ τῶν μεγάλων ἐκείνων καὶ στερεῶν λιθοκτίστων ἐστιῶν, αἵτινες, συνδεδεμέναι πρὸς τοὺς κυρίους τοίχους, δὲν καταστρέφονται πολυλάκις ὑπὸ τῶν πυρκαϊῶν, ἀλλὰ καπνοὶ φλογεροὶ τὴν ἐπλήρουν καὶ ἠπείλουν τὸν Λοβεδύ διὰ προσεχοῦς ἀσφυξίας. Ἀμείσως βοήθεια ἠδύνατο ἴσως νὰ τὸν σώσῃ: ἀλλὰ ποῦ νὰ εὐρεθῇ συνδρομὴ ἐν τῷ ἐρήμῳ ἐκείνῳ οἴκῳ, μεμονωμένῳ ἐν μέσῳ τῶν ἀγρῶν, καὶ τισαύτην ὥραν τῆς νυκτός;

ΚΣ

Νοῦλ Λεταλιέ.

Περὶ τὸ λυκόφως τῆς ἐσπόμενης ἡμέρας πολυ-

ἀριθμὸν πλῆθος, δραμὸν ἀπὸ πάσης πόλεως καὶ χωρίου τῶν περιχώρων, περιεκύκλου τὸν πύργον Βλινύ. Ἀντλίαί πολλαὶ κατέχεον χειμάρρους ὕδατος ἐπὶ τῶν πυριφλέκτων οἰκοδομῶν· ἀλλ' οἱ ἐργαζόμενοι ἐξετέλουν ἀπλῶς καθήκον συνειδήσεως, διότι ἀδύνατον ἦτο πλέον νὰ σωθῇ τὸ ἐλάχιστον τοῦ κτιρίου μέρος· ἡ πυρκαϊὰ εἶχεν, ὡς εἶπομεν, ἐκραγῇ πανταχοῦ συγχρόνως, καίτοι δὲ περὶ τὴν πρωΐαν εἶχε κοπάσει πῶς ὁ ἀνεμὸς, οὐδὲν ἄλλο τοῦ ὠραίου ἐκείνου οἴκου ὑπελείπετο πλὴν τῶν τεσσάρων τοίχων.

Ὁ Νοέλ Λετελιέ προσέδραμε φυσικῶς ἐκ τῶν πρώτων. Χωρικός τις βραδύνει, διαβαίνων περὶ τὸ μεσονύκτιον τὴν ἐγγὺς λεωφόρον, εἶχεν ἰδεῖ τὸν πύργον καίόμενον καὶ ἔσπευσε νὰ μεταδώσῃ τὸ ἄγγελμα εἰς Βωθραί. Ἀπαίσισιν σάλπισμα ἤγειρεν ἀμέσως τοὺς κατοίκους, καὶ οἱ πυροσβέσται τῆς κώμης ἐτράπησαν δρομαῖοι πρὸς τὸ θέατρον τῆς καταστροφῆς.

Ἐκεῖ ὠργάνωσεν ἀμέσως ὁ Νοέλ τὰς πρώτας βοηθείας, καίτοι ἐκ τῆς πείρας του κατενόει, ὅτι ματαίᾳ ἦτο πᾶσα ἐνέργεια. Κυρία του μέριμνα ἦτο νὰ σώσῃ, εἰ δυνατόν, κατοίκους τινὰς τοῦ πύργου. Ἀλλ' αἱ θύραι ἦσαν ἔσωθεν κλεισταί, αἱ δὲ φλόγες ἐξήρχοντο ἄφθονοι ἐκ τῶν παραθύρων καὶ φεγγιτῶν. Ἀλλῶς δὲ οὐδεὶς εἶχεν ἰδεῖ ἐπανελθοῦσαν τὴν Φακινέταν, ἐπιστεύετο δὲ γενικῶς ὅτι οἱ Λοβεδὺ εἶχον ἀναχωρήσει ἀφ' ἐσπέρας εἰς τὴν ἄλλοδαπὴν. Ἡδύνατο ἐπομένως νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ὁ πύργος ἦτο ἐντελῶς κενὸς καὶ οὐδὲν εἶχε πέσει θῦμα τῆς πυρκαϊᾶς.

Ἀλλὰ μετὰ μικρὸν ἀνακάλυψις τις διέψευσε τὴν γνώμην ταύτην. Διαρρήχθεισης τῆς θύρας τοῦ σταύλου, ἐβεβαιώθη, ἐν μέσῳ πυκνοτάτου καπνοῦ, ὅτι ὁ ἀμαξηλάτης Βερναρδῆς καὶ οἱ δύο ἵπποι τῆς οἰκίας εἶχον κατῇ. Ἀδύνατον ἐπομένως ἦτο ν' ἀνεχώρησαν οἱ κύριοι χωρὶς ἵππων καὶ ἀμάξης.

Οὕτως, ἐνῷ ἀφ' ἐνὸς κατεγίνοντο νὰ περιορίσωσι τὸ πῦρ εἰς τὴν ἐστίαν αὐτοῦ, ὅπως ἄλλα ὑπέθετον οἱ ἐργαζόμενοι. Ὁ Νοέλ, ἀφοῦ εἰς πάντα ἐπεστάτησε καὶ προσωπικῶς ἐεργάσθη, ἀνεπαύετο πρὸς στιγμὴν ἐκ τῶν κόπων του καὶ συνωμίλει μετὰ τινων ἐκ τῶν προκρίτων, οἵτινες πρὸ μικροῦ εἶχον ἔλθει· ἦσαν δ' αὐτοὶ ὁ δήμαρχος τῆς Βωθραί, ὁ συμβολαιογράφος Περρέν, καὶ τινες ἄλλοι δημόσιοι ὑπάλληλοι, ἐν οἷς καὶ ὁ ἐνωμοτάρχης τῆς χωροφυλακῆς.

— Κύριοι, ἔλεγεν ὁ Νοέλ, δὲν νομίζω ν' ἀπατώμαι, βεβαιῶν ὅτι αὐτὸ τὸ ὅποῖον βλέπομεν εἶνε ἔργον τῆς δυστυχούς ἐκείνης τρελλῆς, τῆς Φακινέτας. Πολὺν καιρὸν ἐπιστεύετο ὅτι εἶνε ἀκίνδυνος· ἀλλ' ἡ χθεσινὴ ἀνακάλυψις εἰς τὸ Κτήμα τοῦ Κρεμασμένου καὶ ὁ φόνος τὸν ὅποῖον διέπραξε χθὲς κατὰ τοῦ σθαινοβάτου, ἀποδεικνύει πόσον ἦτο ἐπικίνδυνος. Ἰππῶν δὲν

ἤξεύρω ποίου εἶδους μυστηριώδεις σχέσεις μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ τραπεζίτου Λοβεδύ, ἀλλὰ δὲν ἤμπορῶ νὰ ἐννοήσω τί τὴν παρεκίνησεν εἰς τὸ νέον αὐτὸ ἔγκλημα.

— Ἄ, τὴν κακοῦργον! ἐφώνησεν ὁ ἐνωμοτάρχης, ἂν τὴν συλλάβω! . . καὶ θὰ τὴν συλλάβω, σὰς ἐγγυῶμαι, διότι ἀδύνατον εἶνε νὰ φύγῃ γρήγορα καὶ πολὺ μακρὰν μὲ τὸ παιδί της.

Ὁ Νοέλ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, ἀλλ' οὐδὲν εἶπεν, ὥσπερ φοβούμενος νὰ ἐκστομίσῃ παραλογισμόν.

— Καὶ οἱ κύριοι Λοβεδύ, ἠρώτησεν ὁ Περρέν, τί ν' ἀπέγειναν; Γνωρίζω ἐγὼ κάλλιστα, ὅτι ἀδύνατον νὰ ἔφυγαν χθὲς τὸ βράδυ, διότι σήμερον τὸ πρωῒ εἰς τὰς ἐξ ἐπρόκειτο νὰ συναντηθῶ μαζὺ τῶν εἰς Βωθραί· ἔχω δὲ λόγους νὰ φρονῶ, ὅτι κατ' οὐδένα λόγον ὁ τραπεζίτης θὰ παρημέλει αὐτὴν τὴν συνέντευξιν.

— Κ' ἐγώ, εἶπεν ὁ Νοέλ, ἐπρόκειτο νὰ συναντηθῶ καὶ πῶς, εἰς τὰς ὁκτώ, μὲ τὸν κύριον Ἐκτορα Λοβεδύ, εἶνε δὲ ὁ κ. Ἐκτωρ τόσο ὠργισμένος μαζὺ μου ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ἔλθῃ. . . Λέγουν ὅμως ὅτι καὶ πατήρ καὶ υἱὸς εἶχον ἀναμιχθῇ εἰς δυσχερεστοὺς ὑποθέσεις, καὶ ἴσως ἔλαβον καμμίαν ἀπειλητικὴν εἰδοποίησιν, ἡ ὁποία τοὺς ἠνάγκασε νὰ φύγουν ἑξαφνα, μόνοι καὶ πεζῇ.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριοι, εἶπε λεπτῇ καὶ κλαυθμηρίζουσα φωνῇ, οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος δὲν ἔφυγαν ἀπὸ τὸν πύργον τὴν νύκτα, καὶ ἡ Φακινέτα πρέπει νὰ ἦτον μέσα μ' ἐκεῖνο τὸ παιδί ποῦ τὸ λέγει δικό της.

Ἡ οὕτω λαλοῦσα ἦτο ἡ Ἰωσηφίνα, περιεκαλυμμένη ὀλόκληρος διὰ μανδύου, ὅστις ἔφινε μόνον ὀρατοὺς τοὺς δακρύοντας ὀφθαλμούς της.

Ἐσπευσαν νὰ τὴν ἐρωτήσουν, διηγήθη δὲ τότε ἡ Ἰωσηφίνα ἐρυθριῶσα, ὅτι διὰ λόγους οὓς δὲν ἔλεγεν, ἔμεινεν ὅλην τὴν προηγουμένην ἐσπέραν πλανωμένη περίξ τοῦ πύργου. Ἐβεβαίον δὲ ὅτι εἶδεν, ἅμα ἐνύκτωσε, τὴν Φακινέταν εἰσερχομένην μετὰ τοῦ τέκνου της εἰς τὴν οἰκίαν διὰ κρυφίας θύρας· ὅτι οἱ κύριοι Λοβεδύ εὐρίσκοντο ἐτι ἐν Βλινύ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν, ὅτε αὕτη ἀπεσύρθη, διότι ἐφαίνετο πάντοτε φῶς εἰς τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου τοῦ πατρός.

Ἡ διήγησις αὕτη, ἥς οὐδεὶς εἶχε λόγον ν' ἀμφισβητήσῃ τὴν ἀκρίβειαν, κατέπληξε πάντας.

— Εἶνε δυνατόν! ἐφώνησεν ὁ Νοέλ· τότε, μὲ τὸν ἀμαξηλάτην, πέντε ἄνθρωποι ἀπέθανον οἰκτρὸν θάνατον εἰς αὐτὴν τὴν πυρκαϊάν!

— Ὅλ' αὐτὰ εἶνε ἐκὼς εἰκασίαι, εἶπεν ὁ Περρέν, ἀλλ' ἂν οἱ δύο Λοβεδύ ἀπέθανον τοιοῦτοτρόπως, εἶνε νομίζω θεία τιμωρία!

Οἱ ἰσχυρισμοὶ τῆς Ἰωσηφίνης διεδόθησαν εἰς τὸ πλῆθος καὶ ἐξήγειραν συμπιεθεῖς αἰσθήματα. Πάντες ἀνελογίζοντο, ὅποια βεβαίως πένθημα δράματα εἶχον λάβει χώραν πρὸ ὀλίγων ὥρων ὅπσιν τῶν πυρκαϊστικῶν ἐκείνων τοίχων. Οὐχ ἥττον, ἀπέναντι τῆς φοβερᾶς ἐκείνης πραγματικότητος, δύο ἄνθρωποι, ἀκούσαντες καὶ αὐτοὶ προσεκτικῶς τὰ λεγόμενα, ἐπεδείκνυνον ὀργὴν ἄλλον ἢ λύπην. Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν, μελανέμων καὶ ξένος τὸ φαινόμενον, ἐφώνει ἐν ἀγανακτήσει :

— Δὲν εἶναι ἄτιμον αὐτό ! νὰ γυμνώσουν τοιοῦτοτρόπως τοὺς δανειστάς των... Κ' ἐγὼ ποῦ εἶχον νὰ κάμω κατάσχεσιν ! Ποιὸς μοῦ πληρώνει τόρα τὰ ἔξοδα ;

Ὁ οὕτως ὁμιλῶν ἦτο, ἐννοεῖται, ὁ κλητὴρ, οἷτινος εἶχεν ἀγγεληθῇ ἀπὸ τῆς χθὲς ἡ ἀφίξις. Ὁ Περρέν, ἀκούσας αὐτὸν ὀδυνώμενον, ἀπήντησε σαρκαστικῶς :

— Μὴν παραλυπεῖσαι, κύριε Γριμώ· οὔτε σήμερον οὔτε χθὲς δὲν θὰ σ' ἀφίνα νὰ κατάσχεις τὸ Βλινύ, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι τὸ κτήμα αὐτὸ δὲν ἀνήκει σπουδαίως εἰς τὸν κ. Λοβεδύ, ἀλλὰ εἰς τὰς πελάτιδάς μου τὰς κυρίας Δυχαμέλ, καθὼς εἶμαι ἑτοιμος νὰ τὸ ἀποδείξω.

— Παναγία μου ! ἀνέκραξεν ὁ κλητὴρ διαστέλλων τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐνθὺ δὲ ὁ συμβολαιογράφος ἐξήγει εἰς αὐτὸν τὰ πράγματα, ὁ Γριβέ, δραμὼν καὶ αὐτὸς εἰς βοήθειαν ὡς οἱ ἄλλοι, ἐπλησίασεν εἰς τὸν Νοέλ καὶ τῷ ἔλεγεν ἀλγεινῶς :

— Τί δυστυχία ! κύριε Νοέλ ! Ποῖος νὰ τὰ φαντασθῇ αὐτὰ τὰ πράγματα !

— Ἐχεις δίκαιον, καὶ μένε Γριβέ ! Εἶνε μέγα δυστύχημα ! Εἶνε βέβαιον πλέον ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι ἐχάθησαν εἰς αὐτὴν τὴν καταστροφὴν.

— Βέβαια... ἀλλὰ δὲν λέγω αὐτό. Ἐγὼ ἔχω βάρος εἰς τὴν συνείδησίν μου ! Ὁ κύριος ἔκτωρ ἐκάνη... ἐψήθη... ἀδιάφορον. Ἐμένα ὅμως μοῦ ἔμειναν αἱ ξυλκαίς... Ποιανοῦ τόρα νὰ τῆς δώσω ; Ἄχ ! νὰ μὴ πέσω ἐπάνω του χθὲς τὸ βράδυ, ὅταν γύριζε ! Ὅα τὸν εἶχα τόρα ἔξοφλημένο ! Ἐγὼ ὅ,τι ἔκαμα, κύριε Νοέλ, τὸ ἔκαμα γιὰ σὰς... ποῦ δὲν σὰς ἀρέσουν τὰ ζυλίσματα...

— Ἐλα τόρα, Γριβέ, ἀκόμη τὰς συλλογίζεσαι αὐτάς τὰς μικρολογίας ;

— Μικρολογία, λέγει ; Καὶ τὸ μοῦτρό μου, κύριε Νοέλ ; ποῦ ἔγινε, τριῶν λεπτῶν ; Τίνος νὰ τὸ πληρώσω τόρα ; Πρέπει νὰ ξεθυμάνω εἰς τὸν πρῶτον ποῦ με περιγελάσῃ.

Ὁ Νοέλ ἤκουεν ἀφηρημένος τὰ παράπονα τοῦ ἀτυχοῦς τοῦ φίλου.

Ἐν τούτοις ἀνέτειλεν ἡ ἡμέρα, καὶ τὸ ἀμυδρὸν

τοῦ λυκαυγοῦς φέγγος διεδέχετο φῶς ῥοδόχρουν, ἐπιτρέπον νὰ διακρίνωνται πῶς μακρόθεν τὰ ἀντικείμενα. Αἱ φλόγες τῆς πυρκαϊᾶς ὠχρίων, καθίσταντο δὲ μελανώτεροι οἱ στρόβιλοι τοῦ καπνοῦ.

Ὁ Νοέλ ἐπλησίασεν εἰς τὸ κατὼν οἰκοδόμημα, ἵνα κρίνῃ ποῦ κυρίως καὶ ἀποτελεσματικώτερον ἔπρεπε νὰ τραπῇ ἡ ἐργασία. Ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἡ ἐκ πλακῶν ἀρδωσίας ὁροφὴ, ἡ δι' ἀνεμοδεικτῶν κεκοσμημένη καὶ παρέχουσα εἰς τὸν πύργον ὅψιν μεσαιωνικὴν, εἶχε κρημνισθῇ ἐν μέσῳ τῶν ἐρειπίων. Μόνοι δὲ οἱ μεγάλοι τοῖχοι καὶ αἱ ὀγκώδεις καπνοδόχοι εἶχον ἀντιστῇ εἰς τὴν καταστροφὴν.

Ἐνθὺ δὲ ὁ Νοέλ ἀνεμέτρει διὰ τοῦ βλέμματός τοῦ πύργου τὰ λείψανα, ἐνόμισεν ὅτι διέκρινεν εἰς μέγα ὕψος, ἀκριβῶς κατὰ τὸ σημεῖον τῆς συμπτώσεως τοιαύτης τινὸς καπνοδόχου πρὸς τὸν τοῖχον, πρᾶγμα τι κινούμενον ἐνίστε. Ὑπέθεσε τὸ κατ' ἀρχάς ὅτι ἦτο ὀπτικὴ ἀπάτη, ἀλλ' ἀφοῦ προσεκτικώτερον παρετήρησεν, ἀνεγνώρισε μορφὴν ἀνθρωπίνην.

Προσελθὼν δὲ εἰς τὸν ὅμιλον τῶν δημοσίων λειτουργῶν,

— Παρατηρήσατε, κύριοι, εἶπε, δὲν εἶνε ἄνθρωπος ἐκεῖνος τὸν ὅποιον βλέπω ἐκεῖ ἐπάνω ;

Πάντων τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν, κ' ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐπεκράτησεν ἀμφιβολία, διότι νέφη καπνοῦ ἀνέθρωσκον ἀδιαλείπτως ἐνδοθεν τῆς οἰκοδομῆς. Τέλος πνοὴ ἀνέμου ἐδίωξε τὸν καπνόν, καὶ διεκρίθη σαφῶς χεὶρ ἐναγωνίως κινουμένη.

— Εἶνε ἄνθρωπος ! εἶνε ἄνθρωπος ! ἐφώνησαν πάντες καὶ ζητεῖ βοήθειαν.

Εἰς τῶν παρισταμένων ἔτυχε νὰ φέρῃ ἐγκόλιον διόπτραν, ἣν ἔστρεψαν ἀμέσως πρὸς τὸν δυστυχῆ. Ἀλλ' ἡ στενὴ κορωνίς ἐφ' ἧς κατέκειτο δὲν ἐπέτρεπεν ἀκριβεστέρας παρατηρήσεις· ἐφαίνετο μόνον γυμνὴν ἔχων τὴν κεφαλὴν καὶ κατεσβολωμένα τὰ ἐνδύματα. Ἦτο δὲ βεβαίως παντελῶς ἐξηντλημένος, διότι μόλις ἐκινεῖτο, καὶ αἱ φωναὶ τοῦ, ἂν ἐφώναζε, δὲν ἔφθανον μέχρι τοῦ πλῆθους.

Ὁ Νοέλ ἐν τούτοις, ζητήσας καὶ αὐτὸς τὴν διόπτραν καὶ παρατηρήσας τὸν ἀγνωστον, ἐφώνησεν εὐθύς :

— Εἶνε ὁ Κ. Ἐκτωρ Λοβεδύ !

— Αὐτός ! ἔκραξεν ὁ Περρέν, καὶ πῶς εὐρέθη ἐκεῖ ;

— Δὲν ἤξεύρω, ἀλλὰ δὲν πρόκειται τόρα περὶ τούτου. Ὁ Κ. Λοβεδύ φαίνεται ἐξηντλημένος, ἡμιθανής. Πρέπει νὰ τὸν σώσωμεν.

— Καὶ πῶς ;

Ὁ Νοέλ δὲν ἀπήντησεν ἀμέσως· ἐφάνη σκεπτόμενος πῶς νὰ ἐκτελέσῃ τὸν γενναῖον αὐτοῦ σκοπόν.

Ἐκ πρώτης ὄψεως τοιοῦτο ἔργον ἐφαίνετο ἐντελῶς ἀδύνατον. Ὁ Ἐκτωρ, διότι αὐτὸς ἦτο, ἔκειτο κατὰ τὴν κορυφὴν τοῦ οἰκοδομήματος, ἐπὶ κτίσματος μικροῦ, περιβαλλομένου ἐκ διαλειμμάτων ὑπὸ τοῦ καπνοῦ.

Κάτωθεν αὐτοῦ ἦτο λεῖος τοῖχος τοσοῦτον ὑψηλός, ὥστε αἱ μακρότεραι κλίμακες, καὶ προσδεδεμέναι πρὸς ἀλλήλας, δὲν θὰ τὸν ἔφθανον. Πῶς ν' ἀναβῇ τις εἰς τοιοῦτον ὕψος! Ἀφ' ἐτέρου ἦτο πρόδηλον ὅτι ὁ νέος, ἐξηντλημένος καὶ πληγωμένος ἰσως, ἀδύνατον ἦτο νὰ βοηθήσῃ ἑαυτὸν ὁπωσδήποτε. Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι κατάρθωνε τις νὰ φθάσῃ μέχρις αὐτοῦ, πῶς νὰ τὸν καταβιβάσῃ, ὅταν ἔνθεν μὲν ἔχαινε βάραθρον ὀγδοήκοντα ποδῶν, ἐκείθεν δὲ κάμινος εὔρεϊξ;

Ὁ Νοέλ ἐν τούτοις, μετὰ τινὰς στιγμὰς σκέψεως καὶ μελέτης, ἐφάνη μορφώσας σχέδιον καὶ ἀποφασίσας τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ.

— Ἐχομεν ἐδῶ, ἠρώτησεν ἓνα τῶν πυροσβεστῶν, σχοινία καὶ ἀρπάγας;

— Μάλιστα, κύριε Νοέλ· ὅλα τὰ ἐργαλεῖα εἶνε εἰς τὸ ἀμάρτι.

— Καλά.

Κ' ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ ἀμαξίου ἀρπάγας καὶ σχοινία, ὅσα τῷ ἦσαν ἀναγκαῖα. Εἵτα δὲ ἀπέβαλε μέρος τῶν φορεμάτων του, καὶ τυλίξας τὰ σχοινία περὶ τὸ σῆμα του, ἵνα ἔχῃ ἐλευθεράς τὰς χεῖρας, κατηνύθη πάλιν πρὸς τὸ πυρίφλεκτον οἰκοδόμημα.

— Τί διάβολο θὰ κάμῃ; ἠρώτων ἐκπεπληγμένοι οἱ παριστάμενοι.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Νοέλ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ ἄνευ τῆς συνδρομῆς πολλῶν, δὲν ἐδίστασε νὰ ἐκθέσῃ τὸ σχέδιόν του, σχέδιον δυσχερές ἐπίσης καὶ ἐπικίνδυνον.

Κατὰ τὴν γωνίαν τοῦ πύργου καὶ τὸ ἄκρον τοῦ μεγάλου ἐκείνου τοίχου, εἰς οὗ τὴν κορυφὴν εὐρίσκετο ὁ Ἐκτωρ, προεξέχον τῆς οἰκοδομῆς καθ' ὅλον αὐτῆς τὸ ὕψος λίθοι ἀκρογωνιαῖοι, ὡς ἂν εἶχον σκοπὸν οἱ οἰκοδομήσαντες νὰ προσθέσωσι βραδυτέρον καὶ ἄλλην πτέρυγα εἰς τὸν πύργον. Οἱ λίθοι οὗτοι ἀπετέλουν χονδροειδεῖς καὶ ἀνομοίας βαθμίδας, ἀφικνουμένας μέχρι τῆς καταπεσούσης στέγης, καὶ δι' αὐτῶν ἐσχεδίαζεν ὁ Νοέλ νὰ ἐκτελέσῃ μέρος τῆς ἀναβάσεώς του. Μετὰ τοῦτο ἐσκόπει νὰ βαδίσῃ ἐπὶ τοῦ κεκλιμένου τοίχου, ἐφ' οὗ ἐστήριζετο ἡ στέγη τοῦ πύργου καὶ ὅθεν ἐξεῖχον ἔτι τεμάχια δοκῶν ἡμικυκλῶν. Ἠλπιζεν οὕτω νὰ φθάσῃ εἰς τὴν κτιστὴν ἐκείνην κορωνίδα, ἐφ' ἧς εἶχε καταφύγει ὁ Ἐκτωρ, ἐκεῖ δὲ νὰ δέσῃ διὰ σχοινίου τὸν νέον Λοβεδῦ καὶ νὰ τὸν καταβιβάσῃ προσέτικτος κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου, εἵτα δὲ νὰ καταβῇ καὶ αὐτὸς ὁπωσδήποτε.

Τὸ πρόγραμμα τοῦτο ἀνῶρθωσε τὰς τρίχας τῶν ἀκουόντων.

— Αὐτὸ εἶνε τρέλλα! ἐφώνησεν ὁ Περρέν. Ἡ ἀπόπειρα αὐτή, κύριε Νοέλ, εἶνε ὑπερτέρα τῶν ἀνθρωπίνων δυνάμεων, καὶ θὰ χαλῇτε καὶ σεῖς ἀναμφιβόλως... Συλλογισθῆτε, προσέθηκε ταπεινῇ τῇ φωνῇ, πόσας ἐλπίδας ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ τρέφετε διὰ τὸ μέλλον!

Ὁ Νοέλ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ἐλπίδας! ἐψιθύρισε μελαγχολικῶς. Αἶ, κύριε Περρέν, μοῦ εἶνε ἑκατοντάκις εὐκολώτερον ν' ἀναβῶ ἐκεῖ ἐπάνω νὰ σώσω τὸν Κ. Λοβεδῦ, παρά νὰ ἐπιτύχῳ ὅ,τι ἐπιθυμεῖ μυστικῶς ἡ καρδιά μου.

Πρὶν ἢ ἀπαντήσῃ ὁ Κ. Περρέν, ὁ δῆμαρχος τῆς Βωβραὶ εἶπεν ἐγείρων τὴν φωνήν:

— Τὸ σχέδιον αὐτὸ εἶνε πολὺ ρισκοκίνδυνον· καὶ νομίζω ὅτι ἔχω δικαίωμα, κύριοι, νὰ παρεμβῶ ὡς ἀρχή, διὰ νὰ ἐμποδίσω τὴν ἐκτέλεσίν του.

— Διατί νὰ παρεμβῆτε, κύριε δῆμαρχε; ἠρώτησεν ἡσύχως ὁ Νοέλ· ἀφήσατε τοῦλάχιστον νὰ δοκιμάσω, καὶ ἂν ἀπαντήσω δυσκολίας ἀνυπερβλήτους, παραιτοῦμαι.

— Μὰ τὴν πίστιν μου! εἶπεν ὁ ἐνωμοτάρχης, αὐτὸς ὁ Κύριος Νοέλ εἶνε παλληκάρι πρώτης!

— Καὶ θὰ ἐπιτύχῃ! ἐφώνησεν ὁ Γριβέ. Τὸν εἶδα ἐγὼ νὰ κάμῃ πράγματα, ποῦ νὰ σασιῖσθαι κανεῖς... Αὐτὸς ἤμπορεῖ νὰ πετάξῃ ἔς τὸν ἀέρα, φθάνει νὰ τὸ θελήσῃ.

Φωνὴ τις ἠκούσθη αἰρνης ὀπισθεν τῶν διαλεγομένων.

— Μή, ἀδελφικ, μὴ τὸν ἀφίνετε!... Θὰ σκοτωθῇ αὐτὴν τὴν φορὰν! Ἀκοῦστέ με, .. ἔχω ῥά τι ἐγὼ!

Ἐπιστραφέντες εἶδον οἱ παριστάμενοι νέον τινα ὑψηλόν, ἰσχυρόν, κίτρινον, κοιλοπάρειον, περιδεδεμένον πανταχοῦ ὑπὸ τὰ πενιχρά του ἐνδύματα. Ἦτο ὁ ἀσπαλακοθήρας Ἰωάννης Ρεβού, ὅστις, ἀκούσας τὴν πυρκαϊὰν τοῦ πύργου, εἶχε προιδεῖ τινὰς νέους κινδύνους ἐμελλε ν' ἀψηφίσῃ ὁ Νοέλ. Ἀπαθῶν δὲ τὴν μητέρα του, ἥτις ἤθελε νὰ τὸν κρατήσῃ, ἐνεδύθη ταχέως, καὶ καταλιπὼν τὴν Βωβραὶ ἐπέβη φορτηγοῦ ἀμαξίου μεταβαίνοντος εἰς Βλινύ. Εἶχε δὲ φθάσει πρὸ μικροῦ, μόλις κρατούμενος ἐπὶ τῶν ποδῶν του, καὶ ἐκτιθέμενος εἰς δυσάρεστον ὑποτροπήν. Καὶ οὐδεμίαν μὲν ἠδύνατό τις νὰ προσδοκᾷ παρ' αὐτοῦ βοήθειαν, ἀλλ' ἐγνώριζε τὸ ρισκοκίνδυνον τοῦ Νοέλ καὶ δὲν ἤθελε νὰ μείνῃ μακρὰν τοῦ φίλου τοῦ κατὰ τὴν χρίσιν ἐκείνην περίστασιν.

— Γιάννη, τῷ εἶπεν αὐστηρῶς ὁ Νοέλ, πῶς εἶσαι ἐδῶ; Ἐμπροσὶ νὰ μείνῃς εἰς τὸ ὑπὲρ-δε-

καπέντε ημέρας ακόμη! Ἀπερίσκεπτε! τόσον ὀλίγον σέ μέλει διὰ τὴν ζωὴν σου;

— Δὲν ἔχω τίποτε, κύριε Νοέλ... Διῶξέ με, ἂν θελῃς, ... τσάκισέ μου τὰ κόκκαλά μου, ποῦ μόλις κρατοῦν... Ἐγὼ ἤλθα νὰ σ' ἐμποδίσω νὰ κάμῃς πάλι καμμιά ἀνοησία... ἂν ἤμπορέσω.

Ὁ Νοέλ δὲν ἠσθάνθη τὴν γενναιοῦτητα νὰ ἐπιτιμῇ περισσότερο τοιαύτην εἰλικρινῇ στοργὴν καὶ ἀφοσίωσιν. Ῥίψας δὲ τελευταῖον βλέμμα πρὸς τὸν Ἑκτορά, οὕτως ἠύξανον τὰ ἀπελπιστικὰ κινήματα, ἠτοιμάσθη νὰ πραγματοποιήσῃ τὸν γενναῖον αὐτοῦ στοχασμόν.

— Κύριοι, εἶπεν εἰς τὸν δῆμαρχον καὶ τοὺς κυκλῶντας αὐτὸν ἄλλους προκρίτους, ἐκλαμβάνετε πολὺ ὑπερβολικὰς τὰς δυσκολίας τῆς ἐπιχειρήσεως. Εἶμαι συνειθισμένος εἰς ἀναβάσεις τοιοῦτου εἶδους, καὶ θὰ ἐπιτύχω... Ἐχέτε ἐλπίδα!

Μὴ ἀναιμείνας δὲ ἀπάντησιν, κατηνυθύνθη πρὸς τὴν καεῖσαν οἰκοδομήν, παρακολουθοῦμενος ὑπὸ τῶν δύο του φίλων. Ὁ Ἰωάννης ὑποσκαζὼν ἰκέτευεν αὐτὸν νὰ μείνῃ· ὁ δὲ Γριβὲ τοῦναντίον ἔλεγεν εἰς αὐτὸν εὐτόλμως:

— Ὅ,τι μὲ χρειασθῇς, κύριε Νοέλ, εἶμαι ἔτοιμος· μόνον νεῦμα νὰ μοῦ κάμῃς... Πάρε καὶ τὸ φλασκί μου, προσέθηκεν ἐξάγων τοῦ θυλακίου του μικρὰν ψιασθὴν φιάλην, ἢ πορεῖ νὰ σὰς χρησιμεύσῃ... ἔς ἕνα ἀπὸ τοὺς δύο!

— Εὐγε, Γριβὲ! ὑπέλαβε φαιδρὸς ὁ Νοέλ, δὲν εἶσαι δειλὸς σύ, ὅταν αὐτὸν τὸν κλαψιάρῃ τὸν Γιάννη.

— Δὲν θὰ ἤμουν δειλός, κύριε Νοέλ, ὑπέλαβεν ὁ ἀσπαλακοθήρας, ἂν ἦτον γιὰ τὸ πετσί μου.

— Ἐχω καὶ ἐγὼ τὸ σχέδιό μου! ἐψιθύρισεν ὁ ὁδοστάτης.

Ὁ Νοέλ μετὰ τῆς ἐτοιμότητος ἐκείνης ἦν διδάσκει ἢ ἐξῆς ἔδωκε παργγελίας τινὰς εἰς τοὺς ἐργαζομένους, καὶ ἀφοῦ ἀπέτεινε συμπαθεῖς τινὰς λόγους εἰς τοὺς φίλους του, οἵτινες ἐτάχθησαν κάτω τοῦ τοίχου πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν διαταγῶν του, ἤρχισε τὴν φοβεράν ἀνάβασιν.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΛΙΣΤ

Ἐκ συγγράμματος ὅπερ ἐσχάτως ἐδημοσίευσεν ἡ Οὐγγρὶς συγγραφεὺς Γιάνγκα Βὸλ περὶ τοῦ μεγάλου αὐτῆς συμπατριώτου Φραγκίσκου Λίστ, σταχυολογούμεν τὰς ἐπομένους ἀνεκδοτὶκὰς πληροφορίες περὶ τοῦ ἐξοχου μελοποιῦ «τῶν Οὐγγρικῶν ραψωδιῶν» Ἡ συγγραφεὺς χρηματίσασα γραμματεὺς τοῦ Λίστ ἐπὶ τινα ἔτη ἀναφέρει καὶ ἀναμνήσεις τινὰς αὐτοῦ περὶ ἄλλων μουσικῶν ἢ μεγάλων ἀνδρῶν λίαν περιέργους καὶ ἐνδιαφερούσας.

Ὀλίγιστοι ἄνθρωποι ἔτυχον ἐν τῇ βίῃ αὐτῶν θριάμβων, οἷον ὁ Λίστ. Δυνάμεθα νὰ εἰπομεν ὅτι ἐβάδισε κατὰ γράμμα ἐπὶ ἀνθέων μέχρι τέλους τοῦ βίου του. Κατὰ τὰς μουσικὰς αὐτοῦ περιοδείας πολλάκις συνέβαινε νὰ εὕρῃ ἐν τινι σταθμῷ ὅπου ἡ ἀμαξοστοιχία ἔμελλε νὰ σταθῇ μόλις ἐν τέταρτον, ὅμιλον λευχειμονουσῶν νεανίδων, αἵτινες μεγάλας ἀνθοδέσμας κρατοῦσαι περιέμενον ἐκεῖ τὸν Λίστ, ὅπως ὀδηγήσωσιν αὐτὸν εἰς κλειδοκύμβαλον, ὅπερ εἶχον μετακομίσει εἰς τὸν σταθμόν καὶ κοσμήσῃ δι' ἀνθέων ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι ὁ διάσημος κλειδοκυμβαλιστὴς θὰ ἤθελε νὰ κρούσῃ αὐτὸ διὰ τῶν μαγικῶν του δακτύλων.

Πρὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν τέσσαρες πεφημισμένοι ἐπὶ καλλονῇ κυρίαι τῆς αὐλῆς τοῦ βασιλέως τῆς Πρωσίας ἀπεικονίσθησαν ὡς Καρυάτιδες ὑποβαστάζουσαι τὴν προτομὴν τοῦ Λίστ, εἰς τὸ ζενίθ τῆς τέχνης καὶ τῆς δόξης αὐτοῦ ἀφικομένου.

Ὅτε τὸ Βερολίνον ἐφωτχγαγήθη πρὸς τιμὴν του, ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα τῆς Πρωσίας ἐξῆλθον ἐπὶ ἀνοικτῆς ἀμάξης ὅπως παραστῶσιν εἰς τὸν θρίαμβον τοῦ μεγάλου μουσουργοῦ.

Μετὰ τριάκοντα ἔτη αἱ δέσποιναι τῆς οὐγγρικῆς ἀριστοκρατίας καὶ αἱ φίλαι τοῦ Λίστ ἐσκέυασαν τὸ ἐν Βουδαπέστη ἐνδιαίτημα αὐτοῦ δι' ἀριστουργημάτων κομποτεχνίας καὶ διὰ θαυμασίων κεντημάτων, ἅτινα εἰργάσθησαν αἱ λεπτοφυεῖς καὶ λευκαὶ αὐτῶν χεῖρες.

Ὁ ἑκτακτος ἐκεῖνος θαυμασμός ὁ περιβάλλων τὸν Λίστ πανταχοῦ καὶ πάντοτε εἶχεν ἀναγάγῃ αὐτὸν ζῶντα εἰσέτι εἰς ὑπερφυσικὸν καὶ μυθικὸν πρόσωπον. Τὸ ὄνομα αὐτοῦ γνωστὸν ἐν ἐν ταῖς καλύβαις καὶ ἐν τοῖς ἀνακτόροις ἐπενήργει ἐπὶ τοῦ πλήθους ὡς ἡλεκτρικὸς σπινθήρ. Πλούσιοι καὶ πένητες διετέλουν ὑπὸ τὸ θέλητρον τοῦ μεταδοτικοῦ ἐκείνου μαγνητισμοῦ, ὃν ἐκπέμπουσιν ἐξοχοὶ τινὲς καὶ προνομιοῦχοι ἄνδρες.

* *

Μετ' οὐδενὸς πράγματος εἶνε οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων περισσότερο εὐχαριστημένοι ἢ μετὰ τοῦ πνεύματος των. Ὅσῳ δὲ ὀλιγώτερον ἔχουσιν οὕτω εἶνε περισσότερο εὐχαριστημένοι.

Καθῆκον καλεῖται ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἀξιοῦμεν νὰ πράττωσιν οἱ ἄλλοι.

«Πολλάκις, γράφει ἡ ἀνω μνημονευθεῖσα συγγραφεὺς, εἶδον τὸν Λίστ ἐπενεφμουμένον φρενηντικῶς ὑπὸ χιλιῶν θαυμαστῶν καὶ στε-